

at Ordføreren's Betænkelse blev vakt. Men nu kommer jeg til det, hvortil det forekommer mig, at det ærede Medlems ellers saa tro Gufommelse noget har svigtet ham. Det forhold sig nemlig ikke saaledes, at det var Kirke- og Undervisningsministeren, der gav en Forklaring, som gjorde det hele uantageligt for Ordføreren. Da dette Udfnit af Ændringsforslagene kom under Forhandling, yttrede Ordføreren ganske kort, at det havde vist sig, at de paagjældende Ord kunde give Anledning til nogen Mistydning, og at han derfor vilde erkende, at dette Forhold maatte siges at være bedst ordnet, naar disse Ord i Overensstemmelse med nærværende Lov gik ud, uagtet Ordføreren mente, at det egentlig ikke forandrede Sagen, hvad enten disse Ord bleve staaende eller gik ud. Da kort derpaa Kirke- og Undervisningsministeren fik Ordet, udtalte han kun, at han maatte tilstaa, at det vilde ændre ham, om Ordføreren vilde gaa ind paa en saadan Forandring i det Forslag, der laa til Grund for Forhandlingen med Ministeren, og i et Punkt, hvorpaa Ministeren maatte lægge særlig Vægt. Han søiede til, at Ordføreren havde sagt, at han gjorde det paa Grund af de forskellige Fortolkninger, der havde gjort sig gjældende; men det forekom Ministeren, at det ikke var Noget at tage videre Hensyn til, uden at Ministeren i Øvrigt selv indlød sig paa nogen nærmere Fortolkning af de omtalte Ord. Efter at et Par andre Talere havde havt Ordet, fik jeg det. Jeg tillod mig at fremhæve, at det havde sin store Betydning, om disse Ord bleve staaende. Jeg mindede først om den Opfattelse, der i Følfethinget ved flere Leiligheder havde gjort sig gjældende om, at man ved Finantsloven kunde foretage, hvad man paa det finansielle Omraade sandt hensigtsmæssigt og rigtigt, selv naar en saadan Bestemmelse maatte være i Strid med en Lov. Men i Øvrigt søiede jeg strax til, at selv om man skulde dele denne Anskuelse om Finantslovens Herredømme over alle Love, hvilket jeg som bekendt for mit Bedkommende ikke gjør, vilde man ikke være anderledes stillet, hvis man vedtog den omhandlede Bestemmelse i den da foreliggende Lov, end man er det i saa mange andre Tilfælde, hvor man har at gjøre med en Lov, der foreskriver Anvendelse af visse Midler paa en vis Maade. Man vilde ikke være undergIVEN noget større Vaand i dette Stykke, end man er paa saa mangfoldige Punkter i Finantsloven, naar man staar overfor visse Love og visse Anvendelser af visse Pengemidler. Jeg tilraabede derfor at lade disse Ord blive staaende. Efterat jeg havde udtalt mig, havde jeg den Tilfredsstillelse, at den ærede Ordfører yttrede, at efter hvad man havde hørt af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds, vilde han nu ogsaa slutte sig til, at man kunde lade disse Ord blive staaende, idet han havde forstaaet dem ganske paa samme Maade som jeg. Jeg maa tilstaa, at det har været mig fuld-

stændig ubejendigt, at jeg skulde have opfattet disse Ord paa anden Maade, end min ærede Kollega Kirke- og Undervisningsministeren, og vist er det i alt Fald, at der under den Behandling ikke fremkom Noget fra hans Side, der kunde tyde paa, at han havde opfattet disse Ord paa nogen anden Maade end jeg.

Winther: Det forekommer mig næsten, at det er af liden Interesse at vide, hvem det er, der er Skyld i, at en gavnlig Reform er bleven udfskudt; mig er det i det Mindste ligegyldigt. Jeg har hørt, saavidt jeg husker, omtrent tre Gange det Samme som idag, og jeg skal derfor heller ikke blande mig i dette Spørgsmaal. Der er derimod en anden Sag, som har en vis praktisk Betydning under de Forhold, hvorunder vi leve, og det er den, jeg vil bringe paa Dntale her. Naar vi se paa §§ 1 og 7 af dette Lovforslag, ser jeg nok, at denne Reform, hvis denne Lov gaar igjennem, vil blive udfskudt i omtrent i det Mindste en Menneksalder. Mig forekommer det, at det vilde være ønskeligt at gaa noget raskere frem, og jeg stillede derfor ogsaa ved Sagens Behandling i forrige Session et Ændringsforslag, som gik ud paa at opnaa dette med Hensyn til Tienderne, at man skulde indføre Forandringen strax, naturligvis imod at give de Embedsmænd, som nu ere i Bestillingerne, Godtgjørelse. Det andet Punkt er det, der omhandles i § 7, at de mange Torder, der ligge under Præsternes Behandling, vistnok til meget stort statsøkonomisk Tab, kunne blive udløste fra Præsteembederne, og at der kun bliver beholdt tilbage for Præsterne det, som Regjeringen og Rigsdagen flere Gange ved Vedtagelsen af Lovforslaget, der havde været fremme om denne Sag, ere blevene enige om, og jeg stillede i den Henseende et særligt Forslag, fordi jeg begreb, at der ellers var meget lange Udsigter, inden denne Lov i dens Helhed gik igjennem. Det er en Selvsølge, at hvis denne Lov gaar videre, vil jeg fremkomme med et Forslag i lignende Retning, fordi jeg tror, at man paa et Omraade som dette helst bør søge at komme til noget Praktisk med det Første og ikke blive ved at lade Sagen staa hen maaske til vores Børnebørns Tid; thi jeg tror ikke, at det, hvis Forholdet mellem Rigsdagen og Ministeriet vedbliver at være, som det er, vil lykkes, i en eller to Menneksalder at faae dette Forhold ordentlig ordnet i det Hele. Der er imidlertid et Spørgsmaal, en Henstilling — og det var derfor, jeg nærmest begjærede Ordet —, som jeg tror, at man med Nette kan gjøre til Ministeriet. Man ser af dette Lovforslags Lønningsfatser, som flere Gange have været behandlede, have for visse Klasser fastsat Lønninger, som ere langt mindre end de Midler, der nu ere henviste til saadanne Embeder. Nu vil jeg spørge: vil det dog ikke lette Gjennemførelsen af denne Lov noget, hvis